

La bombolla, per Quim Carandell

El cantant i lletrista de La Ludwig Band reflexiona sobre l'eclosió de festivals de l'estiu passat



Quim Carandell | Juan Miguel Morales

Ja ens ho deia, el conserge de l'escola, per animar-nos, quan ens veia tristos en arribar al *cole*, que un cop passa el primer trimestre, el curs fa baixada. L'estiu no tardarà a tornar amb els seus festivals, festes majors i fires i concerts i vermut musicals i més concerts. Massa? Igual que la immobiliària del 2008, però amb música en viu en lloc de blocs de pisos, vull parlar de la bombolla. Ja diu la cançó que...

*Bombolleta, bombolleta
creix i creix sense parar,
ai si peta, ai si no peta,
ai que al final petarà.*

Cadascú que la canti com vulgui. Us la cantaria jo encantat, però -llàstima!- fer que les pàgines sonin és un poder inassolible fins i tot a la més prestigiosa revista de música en català. El fet és que aquest estiu s'han fet més concerts que mai. Després de dos anys de tancament, s'especulava amb una tornada massiva del públic als festivals. Parapetats en aquesta previsió, l'oferta ha estat immensa. El creixement, però, no ha estat sostenible. No hi havia ni infraestructura, ni recursos ni -el que és més important- públic per sostenir aquesta crescuda. Quants festivals consagrats van acabar punxant l'any passat? Quants de nos no podran celebrar una segona edició? Va ser una benedicció per a artistes i empreses de so, és veritat, però una condemna per a organitzadors i programadors. I si qui paga no ha fet caixa qui sap si ens tornarà a trucar l'any següent.

Permeteu-me una petita anècdota. L'agost passat vam anar a tocar a B. Per qui no ho conegui, B és un poble mitjà, costaner, ric, turístic i objectivament bonic de la costa gironina, on cada estiu se celebra un festival d'allò més eclèctic: deu dates alternant artistes d'aquí i internacionals, joves i veterans, rockers i suaus. De la part tècnica del festival (el so, la il·luminació, la regidoria) se n'ocupa una empresa petita, gironina crec, amb els treballadors de la qual hem anat fent amistat a còpia de coincidir per aquí i per allà. Bona gent i professional. Doncs bé, a part de la primera de les dates en què una popular cantautora americana va fer un *sold out* fàcil, cap dels altres concerts -inclòs el nostre- sobrepassava la meitat d'entrades venudes, i alguns quedaven llunyíssim de la xifra. A més, i davant la nostra sorpresa, quan vam arribar a les proves de so, faltava part del material tècnic perquè, segons ens deien: "Avui hi ha tants concerts a la comarca que no hi ha prou estoc per a tothom".



La Ludwig Band en concert Foto: Andrea Silván

No patiu! Vam fer el concert, vam tocar molt bé i la gent que va venir a veure'ns en va gaudir tant com nosaltres. Però aquest festival de B sembla que va ser un desastre. I com aquest molts altres. Hi tornaran aquest any? Qui sap. Espero que sí. Alguna subvenció de la Gene caurà, salvadora, com sempre. Però fins quan es podrà mantenir aquest ritme? "Falta molt -ens direu-. No val la pena preocupar-se per això, ara." I potser teniu raó i el conserge només ens deia una mentida piadosa quan ens veia arribar capcots a quarts de nou. Ja veurem, a l'estiu, si la bombolleta aguanta o peta. Per ara més val callar, no sense abans desitjar-vos un bon Any Nou.